

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพราะ การศึกษาเป็นการพัฒนาคนให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาบ้านอื่น ๆ เช่น บ้านการปกครอง การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังที่ สุจิต เทียรชอม (2522 : 1) ได้กล่าวว่า

การที่บุคคลสามารถทำกิจการต่าง ๆ เพื่อความวัฒนาถาวรของประเทศได้อย่าง เข้มแข็งนั้น จะต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษามาอย่างดี จึงจะมีความรู้ ความคิด ตลอดจนทักษะต่าง ๆ ที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาจึงนับว่า เป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ

เนื่องจากหลักสูตรมีลักษณะที่กำหนดจุดหมายปลายทางและแนวทางของการจัดการ เรียนการสอน และส่วนหนึ่งของการบริการการศึกษา ดังนั้นคุณภาพของการศึกษาย่อมขึ้นอยู่กับ คุณภาพของหลักสูตร หลักสูตรที่มีคุณภาพดี ควรเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมี ความรู้ ความสามารถ ทักษะ และทักษะที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ดังที่ สุมิตร คุณานุภกร (2523 : 222) ได้กล่าวว่า "หลักสูตรที่ดีควรตอบสนองต่อสังคม เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หลักสูตรจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงด้วย"

ด้วยเหตุนี้การปรับปรุงแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงตัวหลักสูตรให้เหมาะสมกับกาลสมัย และให้สอดคล้องกับสภาพของ สังคม เศรษฐกิจ การปกครอง การเมือง และเทคโนโลยี ใหม่ ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก ดังที่ สنجิต อุทรานันท์ (2527 : 292) ได้กล่าวว่า

หลักสูตรซึ่งได้สร้างขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ย่อมจะมีความเหมาะสมกับ สภาพการณ์ของสังคมในเวลานั้น ครั้นเวลาผ่านไป สภาพของสังคมมีการ เปลี่ยนแปลง ย่อมมีผลกระทบหลักสูตร อาจทำให้หลักสูตรไม่มีความเหมาะสม กับสภาพปัญหาและความต้องการของสังคมในเวลานั้นใหม่ใด ดังนั้นการปรับปรุงแก้ไขหรือการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรย่อมมีความจำเป็นสำหรับหลักสูตร เพื่อ ให้หลักสูตรมีความทันสมัย และสามารถสนองความต้องการของสังคมนั่นเอง

วิทยาลัยครูเป็นสถาบันอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 มาตรา 5 (ราชกิจจานุเบกษา 2518 : 24) บัญญัติไว้ว่า

ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิชาการและผลิตครูให้ถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพ และ วิทยฐานะของครู อาจารย์ และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ทะนุบำรุงศิลป วัฒนธรรม และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

วิทยาลัยครูจึงเป็นสถาบันหนึ่งที่จะช่วยให้การศึกษาของประเทศ ดำเนินไป อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และกรมการฝึกหัดครู (2519 : 1-2) กล่าวไว้ว่า

หากการปฏิบัติงานของวิทยาลัยครูมีคุณภาพ นักศึกษาครูอื่นเป็นผลผลิต ก็จะ ออกไปปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ คือทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้ เป็นพลเมืองดี มีความสามารถสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและ ประเทศชาติต่อไป ดังนั้นการปรับปรุงวิทยาลัยครูให้มีคุณภาพ จึงมีความ จำเป็นมาก และอยู่ในระดับที่ต้องดำเนินการโดยรีบด่วน

ในปี พ.ศ. 2520 ได้มีประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการศึกษามับคั้งกล่าวตลอดมา อาทิ ได้ประกาศเปลี่ยนระบบชั้นเรียน จักหาและประกาศใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา ระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 เป็นต้น ด้วยเหตุนี้หลักสูตรการฝึกหัดครูของสภาการฝึกหัดครู จึงจำเป็นต้องได้รับการ ปรับปรุงด้วย ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับปรุงหลักสูตรในระดับประถมศึกษา และ มัธยมศึกษาฉบับดังกล่าว นอกจากนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) ได้ระบุเป้าหมายของการผลิตครูไว้ว่า

ในค่านคุณภาพของการฝึกหัดครู จะมุ่งเน้นเรื่องการปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหา สาระ และกระบวนการเรียนรู้ ให้เหมาะสม เพื่อผลิตครูที่มีความสามารถ มีคุณภาพ มีเจตคติ และศรัทธาในอาชีพอย่างแท้จริง ออกไปทำการสอนใน ระดับและประเภทต่าง ๆ ของการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ 2525 : 114)

เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของแผนการศึกษาชาติในอันที่จะปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลง

และให้สอดคล้องกับหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ดังนั้นในปี พ.ศ. 2524
 กรมการฝึกหัดครูจึงได้ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครูของสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2519
 ในการปรับปรุงครั้งนี้ กรมการฝึกหัดครูคำนึงถึงความสอดคล้องกันระหว่างการพัฒนาการ
 ฝึกหัดครู การพัฒนาการศึกษาทั่วไป การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งนี้โดยอาศัย
 เกณฑ์มาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัยเป็นหลักในการพิจารณา (สภาการฝึกหัดครู 2525
 : 1)

หลักสูตรครุศึกษาศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู การผลิต
 ครุศึกษาศาสตร์เป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของวิทยาลัยครู โดยมุ่งผลิตครุศึกษาศาสตร์
 ให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และเจตคติที่ดีต่อการปฏิบัติงานด้านครุศึกษาศาสตร์
 เพื่อไปสอนในโรงเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษาได้ รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปประกอบ
 อาชีพ ปรับปรุงพัฒนาความเป็นอยู่ของครอบครัว ชุมชน และสังคมให้ดีขึ้น ดังที่ รัฐมนตรี
 ทบวงมหาวิทยาลัย (2520 : 19) ได้กล่าวว่า "วิชาครุศึกษาศาสตร์เป็นวิชาชีพสาขา
 หนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิต และมีส่วนในการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจและ
 สังคม"

ส่วน ทวีริสมิ์ ชนาคม (2508 : 1) ได้กล่าวถึงวิชาครุศึกษาศาสตร์ว่า
 เป็นวิชาที่ช่วยให้ทุกคนดำรงชีวิตครอบครัวได้อย่างเป็นสุข เป็นวิชาที่ต้องมีศิลปะ
 วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์เป็นพื้นฐาน เป็นที่ยอมรับกันว่า ครอบครัวที่ทำ
 หน้าที่อย่างสมบูรณ์และเข้มแข็งนั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่จะช่วยให้บุคคล
 ในครอบครัวมีพัฒนาการอันดีงาม และสร้างรากฐานอันแข็งแกร่งให้แก่สังคมได้

จากที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าวิชาครุศึกษาศาสตร์เป็นวิชาหนึ่งที่จะช่วยพัฒนา
 ผู้เรียนให้สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการดำเนินชีวิตให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง
 ครอบครัวและสังคม ดังที่ รัชณี ลาชโรจน์ (2525 : 508) ได้กล่าวว่า

การจัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียนวิชาครุศึกษาศาสตร์จะต้องอาศัยความประณีต
 ความรอบคอบในการสร้างหลักสูตร ตลอดจนการผลิตนักศึกษาให้เป็นผู้มี
 ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ ตลอดจนสามารถนำไปปฏิบัติหรือประกอบ
 อาชีพได้ รวมถึงการผลิตครุศึกษาศาสตร์ที่มีคุณภาพ

เมื่อครูเป็นคนมีความรู้ความสามารถอย่างดี ก็ย่อมส่งผลไปถึงผลการทำงาน
 ของครู คือจะทำให้ให้นักเรียนเป็นคนดี มีความรู้ความสามารถ เจ็บโตเป็นทรัพยากรที่สำคัญ

ในการที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าไปตามวัตถุประสงค์ที่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบันได้วางไว้

แต่อย่างไรก็ตามวิทยาลัยครูก็มีปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนวิชาคหกรรมศาสตร์ วิชาแคลนอาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะสาขาวิชา วิชาแคลนตำราและเอกสารประกอบการสอน อาจารย์มีโอกาสเข้าอบรมสัมมนา หรือศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมน้อยมาก จึงมีผลกระทบต่อการผลิตครูคหกรรมศาสตร์ในวิทยาลัยครูที่กำลังดำเนินการอยู่ (กรมการฝึกหัดครู 2522 : 62)

นอกจากนั้นจากรายงานการสัมมนาเรื่องการฝึกหัดครูในประเทศไทย พบว่า การผลิตครูของสถาบันฝึกหัดครูประสบปัญหาหลายประการ เป็นคนว่า หลักสูตรไม่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพน้อย มีหน่วยราชการผลิตครูหลายสังกัด การผลิตมีงบประมาณมากกว่าคุณภาพ หลักสูตรและการเรียนการสอนค่อนข้างล้าสมัย การอบรมครูประจำการขาดประสิทธิภาพ การบรรจุครูไม่สอดคล้องกับการผลิต (ทองอินทร์ วงศ์โสธร 2521 : 23+25)

ส่วนหอม คลายานนท์ (2521 : 37) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า สาเหตุที่สถาบันการฝึกหัดครูผลิตนักศึกษาด้วยคุณภาพนั้นเป็นเพราะกระบวนการศึกษาอบรมด้วยประสิทธิภาพไม่สามารถฝึกฝนให้นักศึกษาออกไปเป็นครูที่ดีได้ สอนด้วยวิธีการบรรยายให้นักศึกษาฟัง และจด ลักษณะของห้องเรียนไม่แตกต่างกันระหว่างห้องเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และฝึกหัดครู ข้อพิจารณาของ หอม คลายานนท์ ที่น่าสนใจยิ่ง ได้แก่

ในค่านิยมสอน ครูได้สอนเขามากเพียงใด เขามีความแจ่มแจ้งเพียงใด เขามีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้มีความเชี่ยวชาญเพียงไหน เขาสามารถใช้อุปกรณ์ใดเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพียงใด และสามารถผลิตอุปกรณ์ใดเองบ้างหรือไม่ เขามีความสามารถศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมได้อย่างไรมีประสิทธิภาพหรือไม่ เขามีความเข้าใจถึงหลักสูตรซึ่งรวมถึงจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรเพียงใด

จากความคิดเห็นและข้อสรุปดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้ในวิทยาลัยครู ยังมีปัญหาทั้งด้านตัวหลักสูตร บุคลากร การจัดการเรียนการสอน รวมทั้งด้านวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ

นอกจากนั้น สายสุรีย จุฑิถุล (2514 : 247) ได้กล่าวว่า "ปัญหาการฝึกหัดครูที่ได้รับการวิจารณ์ในขณะนี้คือ ครูที่สำเร็จออกไปจากวิทยาลัยครูไม่มีความสามารถเพียงพอในการสอน ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปปฏิบัติได้ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรการฝึกหัดครูเน้นทฤษฎีมากเกินไป สิ่งที่ไค้เรียนมิได้สัมพันธ์กับสิ่งที่จะไปสอน"

การนำหลักสูตรไปใช้ จึงนับว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่งของการพัฒนาหลักสูตร ทั้งนี้เพราะว่าเป็นขั้นตอนที่จะสะท้อนให้เห็นว่า ในทางปฏิบัติสิ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถนำไปปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลได้มากน้อยแค่ไหน ไค้มีการดำเนินการให้เป็นไปเพื่อสนองตอบจุดประสงค์ของหลักสูตรเพียงใด ซึ่งในเรื่องการนำหลักสูตรไปใช้นี้ สุมิตร คุณานุกร (2520 : 130) ได้กล่าวว่า "การนำหลักสูตรไปใช้รวมถึงกิจกรรม 3 ประเภท คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียนเพื่อให้หลักสูตรบรรลุถึงเป้าหมาย และการสอนของครู"

จากความสำคัญและเหตุผลดังที่ไค้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู ของสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2524 เพื่อศึกษาสภาพการปฏิบัติจริงในการใช้หลักสูตรว่า ไค้มีการดำเนินการอย่างไร มีปัญหาอุปสรรคอย่างไรบ้าง แต่ในขณะที่เดียวกันยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ไค้ศึกษาหรือทำการวิจัยมาก่อนเลย ดังนั้นผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรีที่เหมาะสมและมีคุณภาพ เพื่อให้การผลิตครูคหกรรมศาสตร์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะก่อให้เกิดผลดีต่อการศึกษาระดับชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู
2. เพื่อศึกษามัญหาและข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหในการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษา วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 ในวิทยาลัยครูที่เปิดสอนวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู ฉบับพุทธศักราช 2524

2. สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยการศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

2.1.1 การจัดทำแผนการสอน

2.1.2 การจัดทำเอกสารและแนวการสอน

2.2 การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร

2.2.1 การเตรียมบุคลากร

2.2.2 สื่อการเรียนการสอน

2.2.3 สถานที่ที่ใช้สอนและฝึกปฏิบัติ

2.3 การจัดการเรียนการสอน

2.3.1 กิจกรรมการเรียนการสอน

2.3.2 กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน

2.3.3 เทคนิคและวิธีสอน

2.3.4 การวัดและประเมินผลการเรียน

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

สภาพการใช้หลักสูตร หมายถึง ความเป็นจริงในการใช้หลักสูตรในลักษณะการปฏิบัติหรือปริมาณหรือความเหมาะสม

ผู้บริหาร หมายถึง อธิการ รองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา วิทยาศาสตร์ และหัวหน้าภาควิชาคหกรรมศาสตร์

อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาคหกรรมศาสตร์ในวิทยาลัยครู

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี
ตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู ฉบับพุทธศักราช 2524 และกำลังเรียนในปีที่ 4
ภาคเรียนสุดท้าย

วิทยาลัยครู หมายถึง สถาบันผลิตครูของกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
ที่เปิดสอนวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู
ฉบับพุทธศักราช 2524

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ฉบับพุทธ-
ศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง) ของสภาการฝึกหัดครู

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารในสถาบันฝึกหัดครู จัดสภาพการเรียนรู้การสอน
วิชาคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้ผู้สอนวิชาคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี ปรับปรุงการ
เรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางให้หน่วยงานต้นสังกัดพิจารณาปรับปรุงและส่งเสริมคุณภาพการ
ใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี และเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญส่วนหนึ่งในการ
พัฒนาหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์-
ผู้สอน และนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 ภาคเรียนสุดท้าย
ในวิทยาลัยครู ทั้ง 19 แห่ง โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร ดังนี้

- 1.1 เลือกวิทยาลัยครูทั้งหมดที่เปิดสอนวิชาคหกรรมศาสตร์ ระดับ
ปริญญาตรี โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง มีทั้งหมด 19 วิทยาลัย

1.2 ผู้บริหาร จำนวน 76 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมด

1.3 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 114 คน ใช้ตารางสุ่มของ Krejcie and Morgan (1970 : 608) จะได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 86 คน

1.4 นักศึกษา จำนวน 936 คน ใช้ตารางสุ่มของ Krejcie and Morgan (1970 : 608) จะได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 274 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างของผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาทั้งหมด จำนวน 436 คน

วิธีสุ่มตัวอย่างประชากร ใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยใช้อัตราส่วนของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาแต่ละวิทยาลัย เป็นอัตราส่วนในการคำนวณหากกลุ่มตัวอย่าง และในแต่ละวิทยาลัยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จากจำนวนอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบสอบถามจะมี 3 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้บริหาร ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอน และฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามสำหรับนักศึกษา วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี แบบสอบถามแต่ละฉบับจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (check list) และแบบปลายเปิด (open - ended) ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นแบบมีตัวเลือก และแบบปลายเปิด (open - ended) และส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาคหกรรมศาสตร์ เป็นแบบมีตัวเลือกและแบบปลายเปิด (open-end)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และใช้บริการทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ และเสนอเป็นตารางจำนวน พร้อมทั้งบรรยายประกอบตาราง

4.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสภาพการใช้หลักสูตร วิเคราะห์ออกเป็นคำร้อยละ
เสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยาย

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา ข้อเสนอแนะ วิเคราะห์ด้วยการหาความถี่แล้ว
เสนอเป็นความเรียง แสดงความถี่ของปัญหา และข้อเสนอแนะแต่ละด้านของแต่ละกลุ่ม
ตัวอย่าง

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัย จะเสนอเป็นลำดับชั้นดังนี้

บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย
ขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย
วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การรวบรวมข้อมูล และค่าสถิติที่ใช้

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล และผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย